

Ο ΓΕΡΟΣ

Πέρασαν τόσα κοπάδια τόσοι φτωχοὶ
καὶ πλούσιοι καβαλάρηδες, ἄλλοι
ἀπὸ τὰ μακρινὰ χωριὰ εἶχαν μείνει
τῇ νύχτᾳ στὰ χαντάκια τῆς δημοσιᾶς
ἀναψαν φωτιὲς γιὰ τοὺς λύκους, βλέπεις
τῇ στάχτῃ; Μαυριδεροὶ κύκλοι ἐπουλωμένοι.
Εἶναι γεμάτος σημάδια σὰν τὸ δρόμο.
Στὸ ξεροπήγαδο πιὸ πάνω ρίχναν τὰ λυσσασμένα
σκυλιά, δὲν ἔχει μάτια εἶναι γεμάτος
σημάδια κι' ἄλαφρύς· φυσᾷ ὁ ἀγέρας·
δὲν ξεχωρίζει τίποτε ξέρει τὰ πάντα,
ἄδειο θηκάρι τζιτζικὰ σὲ κούφιο δέντρο
δὲν ἔχει μάτια μήτε στὰ χέρια, ξέρει
τὴν αὐγὴ καὶ τὸ δείλι ξέρει τ' ἀστέρια
τὸ αἶμα τους δὲν τὸν θρέφει, μήτε νεκρὸς
δὲν εἶναι, δὲν ἔχει φυλὴ δὲ θὰ πεθάνει
θὰ τὸν ξεχάσουν ἔτσι, μήτε πρόγονος.
Τὰ κουρασμένα νύχια στὰ δάχτυλά του
γράφουν σταυροὺς πάνω σὲ σάπιες θύμησες
καθὼς φυσᾷ ὁ ἀγέρας θολός. Χιονίζει.

Εἶδα τὴν πάχνη γύρω στὰ πρόσωπα
εἶδα τὰ χεῖλια ὑγρὰ τὰ δάκρυα παγωμένα
στὴν κόχῃ τοῦ ματιοῦ, εἶδα τὴ γραμμὴ

τοῦ πόνου πλάι στὰ ρουθούνια καὶ τὴν προσπάθεια
στὶς ρίζες τοῦ χεριοῦ, εἶδα τὸ σῶμα νὰ τελειώνει.
Δὲν εἶναι μόνος ὁ ἴσκιος αὐτὸς δεμένος
σ' ἓνα στεγνὸ ραβδὶ ποὺ δὲ λυγίζει
δὲ σκύβει νὰ πλαγιάσει, δὲν μπορεῖ·
ὁ ὕπνος θὰ σκόρπιζε τὶς κλείδωσές του
στὰ χέρια τῶν παιδιῶν νὰ παίξουν.
Προστάζει σὰν τοὺς πεθαμένους κλώνους
ποὺ σπᾶνε ὅταν νυχτώνει καὶ ξυπνᾷ
ὁ ἀγέρας μὲς στὶς λαγκαδιές
προστάζει τοὺς ἴσκιους τῶν ἀνθρώπων
ὄχι τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸν ἴσκιο
ποὺ δὲν ἀκούει παρὰ τὴ χαμηλὴ φωνή
τῆς γῆς καὶ τοῦ πελάγου ἐκεῖ ποὺ σμίγουν
τῆς μοίρας τὴ φωνή. Στέκεται δλόρθος
στὴν ὄχθη, μέσα σὲ κουβάρια κόκκαλα
μέσα σὲ στίβες κίτρινα φύλλα·
ἄδειο κλουβὶ προσμένοντας
τὴν ὥρα τῆς φωτιᾶς.

Ντρένοβο, Φλεβάρης 1937